

VÍTĚZ BERE VŠE

ROD
DRAKŮ

JESSICA CLUESSOVÁ

FRAGMENT

Rod draků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jessica Cluessová

Rod draků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROD DRAKŮ

JESSICA CLUESSOVÁ

FRAGMENT

House of Dragons
Copyright © 2020 by Jessica Cluess
All rights reserved.
Jacket art copyright © 2020 by Sasha Vinogradova
Translation © Martina Mutlová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-5903-7
ISBN e-knihy 978-80-253-6119-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6120-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6118-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro Meredith,
první a nejlepší posluchačku
mých příběhů*

Bohové sní o říších, ale ďáblové je budují.

*básník Valerius,
před vyhnanstvím v roce 735 n. l. (rok Draka)*

1

Emilia

Den poté, co císař zemřel a sežral ho jeho drak, bylo nutné zvolit nástupce.

Emilia z rodu Aurunů o tom uvažovala, když se na dračím hřbetě vznášela třicet metrů nad skalnatým pobřežím. Zpěněné vlny narážely do útesů tak prudce, že by přísahala, že jí i v této výšce stříká voda až do tváří. Slaný vítr napínal křídla jejího draka, až to praskalo, a vháněl jí husté zrzavé vlasy do obličejů. Možná by je opravdu *měla* nosit spletené do copu, jak jí neustále radila matka. Zavřčení Chary Emilia pocítila až v kostech. Přitáhla otěže a poplácala dračici po krku.

„To je v pořádku. Mě si nevyberou,“ pronesla, jako by vedla rozhovor, a ne něco, co si opakovala v uzamčeném koutě své mysli. *Nevyberou si mě. Nejsou to takoví blázni.*

Emilia si ale ve skrytu duše myslela, že blázni vedou Etruskou říši už po stovky let. Kdyby *to* slyšela její matka, Emiliiny vlasy by ji trápily ze všeho nejméně. Koneckonců rod Aurunů už více než tři generace nezasedl na císařský trůn a jejich rodina vlastnila to nejmenší území – Hibrianské ostrovy, dva nevelké hlavní ostrovy, které obklopuje několik menších v severozápadním cípu říše. Je to mrazivé území moře, větru a zimy. Rod potřebuje císaře u moci, aby se mu dařilo. Potřebuje Alexandra.

Bratr jí mával z okraje útesu a z té výšky vypadal jen jako malá tečka. Emilia stiskla kolena Chařiny boky a povolila otěže. Drak

vyfrknul syčící uhlíky, přitáhl křídla k tělu a naklonil se do střemhlavého letu. Tohle Emilia zbožňovala, ten pocit lechtání u žaludku. Všechny těžkosti mysli i těla se vypařily do vzduchu.

Těsně před útesem se opřela v sedle, a když Chara roztáhla křídla a zabořila své tříprsté drápy do vlhké země, naklonila se dopředu. Emilii ovanula čistá vůně rozryté zeminy. Prohledala sedlový vak – mezitím k nim přiběhl její bratr –, vyndala svou brašnu, přehodila si ji přes rameno a seskočila na zem. Obešla Charu a postavila se před ni, aby ji pohladila na jejím nejoblíbenějším místě, na spojnici čelisti a krku. Chara Emilii spokojeně zabořila čenich do břicha. „Díky, děvče,“ zamumlala a ustoupila stranou, aby Chara mohla vzlétnout k obloze. Před povoláváním byl ještě čas na hru.

Objevil se Alexandr a objal Emilii kolem ramen. Díky modrým nahoře mu bylo teplo. „Hřeješ jako k-krb. Jak to děláš?“ drkotala zuby. Emilia si přitiskla ruce na uši, na dlaních se jí objevily dvojité ledové krivky.

„V žilách mi přece koluje dračí krev,“ šťouchl do ní bokem. „Škoda že tobě ne. Ty bys zmrzla i během léta v Karthagu.“

Emilia si přitáhla fialový plášť těsně k tělu. „Teď se s-směješ. Počkej, až budu ta p-povolaná já.“

„Toho se nebojím. A kdyby se to stalo, shodím tě z útesu.“ Alex ji políbil na čelo. Aniž by ji chtěl škádlit, dodal: „Tebe si nevyberou.“

Byla to určitá útěcha. I když technicky vzato *mohlo* být k císařské zkoušce povoláno kterékoli dítě z pěti rodů, vždy se týkala jen toho nejstaršího. Nepsaná tradice. Všichni měli štěstí, že prvorozený byl Alexandr, a ne ona.

Měl tmavě zlaté aurunské vlasy, ne její zrzavé kudrny. Pleť měl světlou jako mléko, na rozdíl od její smrtelně bledé. Smál se jemně, a ona vůbec. Na rozdíl od Emilie ho nemusel nikdo hlídat, kdykoli hostili nižší hibrianskou šlechtu na zimních slavnostech nebo při letních ohních.

Na rozdíl od ní nekolébal smrt v rukou jako dřímajícího hada.

Kráčeli po cestě k povolávacímu kruhu na druhé straně skalnatého výběžku a Emiliina těžká brašna se jí uklidňujícím způsobem houpala u boku. Zachvěla se, když se znovu zvedl ledový vítr. Nikdy neměla ráda Bouřkohrad, nejstarší a nejsevernější rodové sídlo, kde byl neustále průvan. Technicky vzato to bylo jejich územní hlavní město, i když k velikoleposti mělo daleko. Škoda tedy, že ho neopustila už téměř pět let, ale s tím se nedalo nic dělat. Dálný sever byl nejrůdněji osídlenou oblastí. Mohla tu být nenápadná.

Aurunské prapory, ostře bílé s fialovým aspisem – vodním hadem, jejich osobním drakem –, se zmítaly v poryvech větru. Nad jejich hlavami poletovali Chara a Alexandrův drak Tarkus. Oba draci měli dlouhá, štíhlá těla s pružnými ocasy, ale Chařiny šupiny byly krémo-vě perleťové, zatímco ty Tarkusovy temně fialové. Hlavy aspisů jsou hladké, jejich šupiny hedvábné a nosy mají jako psi. Na hlavě mají zatočené rohy. Na rozdíl od ostatních dračích plemen mohou aspisové trávit čas pod vodou bez nějakých závažných následků. Chara na jaře lovila velryby a vracela se domů jako krvavý chuchvalec mraků, s rozedraným tukem mezi zuby.

„Byla sis zalítat, aby sis to tu naposledy prohlédla, než se staneš císařovnou?“ dobíral si ji Alex.

Emilia ho štouchla do žeber. „Až budu žít ve zlatém paláci v Dračím městě, budu na mrznutí zadku vzpomínat opravdu ráda.“ Potlačila zachvění a dodala: „Potřebovala jsem si vyčistit hlavu.“

Alexandr jí rozuměl. Obvykle bylo možné Emilii najít před krbem, s chladnouchými šálky kávy a prsty potřísněnými inkoustem, knihami a papíry rozprostřenými kolem sebe v chaosu, kterému rozuměla jen ona. Ale pak jí kdesi v hlavě zajiskřilo a musela odejít dřív, než někomu ublíží.

Emilia se na cestě zastavila. Před nimi ležely důkazy toho, co udělala. *Býval* to racek. Mezi cákanci krve a roztrhanými orgány se ve větru třepotalo šedé a bílé perí. Předtím ve svém pokoji Emilia

cítila, jak se v ní rozmáhá magie, až jí přetékala jako pohár. Spěchala dolů po točitých schodech hradu a vyběhla ven do zamračeného dne. U útesů ji vylekal křik kroužícího racka. Upřela na něj pohled... a ten ubohý tvor zakřičel naposled.

Existují dva druhy magie: spořádaná a chaotická. První typ vybudoval současnou říši, druhý téměř zničil svět. Řád je tvořením a chaos koncem.

Emilia neměla talent pro řád. V chaosu však byla jako doma. Kdyby se to ostatní čtyři rody dozvěděly, smrt by pro ni byla tou lepší variantou. Chaos nemůže být tolerován, ne po válce s šestým rodem, k níž došlo před tisíciletím.

Alex ji pevně objal. „Byla to nehoda,“ zašeptal.

Emilia věděla, jak si o ní služebnictvo na hradě povídá. Jak ji sleduje. Proto si vždycky nechávala vlasy rozpuštěné jako těžkou oponu a nikdy si je nespřádala. Mohla se tak lépe schovat. Ruce svírala v pěst, až ji bolely.

„Já vím,“ odpověděla šeptem. Pokračovali v chůzi a brašna ji boučala do boku. „Tady.“ Znovu se zastavila, sundala si ji a přehodila ji bratrovi přes rameno. „Dalo mi to práci, ale nechala jsem je svázat.“ Alex brašnu otevřel a vytáhl několik tenkých svazků v plátěných deskách. Emilia je okamžitě seřadila, protože byla nervózní z toho, že si její velkou práci bude někdo prohlížet.

Lov. Hra. Závod. Pravda. Čtyři úkoly císařské zkoušky. Každý titul se na obálce vyjímal vyraženým písmem. Emilia přiložila také dvojici pergamenových příruček s nápisy *Bestiář* a *Topografie*.

„Musela jsem ručně sestavit mapy ostrova,“ řekla pyšně. Hrdost byla v jejím životě velmi vzácným hostem. Alex přikývl a listoval jednou knihou za druhou.

„Opravdu si myslíš, že první zastávkou bude Kroatské moře?“ Podíval se na ni a tázavě pozvedl jedno obočí. „Vsadím se, že to bude Císařský poloostrov.“

„Započítala jsem maximální rychlost draků a porovnála jsem data povolávání se začátkem prvních úkolů. Na to, aby se všichni mohli připojit, je potřeba minimálně čtyřicet hodin. Platí to dokonce i pro rod Volsciů a rod Sabelů, a ti jsou z nás všech poloostrovu nejbliž. To značí delší dobu letu. Nebo snad o mých výpočtech pochybuješ?“

„Jen tě škádlím.“ Alex ještě jednou zalistoval knihami, odložil je a opět ji objal. „Nemůžu uvěřit, že ten den už je tady,“ pronesl tiše.

Emilia zavřela oči a zaposlouchala se do tlukotu Alexova srdce. „Alespoň jsme se dobře připravili,“ zamumlala.

„Nikdo mě nemohl připravit tak jako ty, Emi.“ Znovu ji políbil na čelo. „Pamatuješ, co jsem ti slíbil?“

Emilia si vzpomněla na drtivou ozvěnu výkřiků. Na zápach spáleného masa a krev všude kolem. Vzpomněla si, jak se choulila v rohu ložnice, vzlykala a nehty si zarývala do tváří. Jak ji bratr držel a přisahal, že to napraví.

„Samozřejmě,“ zašeptala.

„Svůj slib dodržím.“ Poodstoupil a zvedl brašnu. „S tímhle. *Naše* vítězství.“

Emilia se usmála a v koutcích rtů jí zacukalo. Od chvíle, kdy se dozvěděli, že Alex jednoho dne odejde na císařskou zkoušku a už se nikdy nevrátí, sourozenci prostudovali všechny informace o všech zkouškách, které se kdy konaly. Emilia si dala za úkol připravit bratra na všechny možnosti, které by mohly nastat. Kdyby byla normální dívka, možná by jí i dovolili prezentovat své poznatky na Císařské univerzitě. Možná by mohla i publikovat.

Kdyby byla normální dívka, mohla by dokázat spoustu věcí.

Povolávací kruh byl starý více než tisíc let. Kruh o průměru sto metrů, tvořený mechem porostlými kameny, obklopoval velkou žulovou desku v samotném středu, kde má stát „povolaný“ drak. Kolem rodiny

čekalo několik služebníků a strážci v livřejích, praporečníci drželi vlajku rodu Aurunů ve vzduchu. Když se Emilia a Alex připojili ke svým rodičům, slunce prorazilo mrak, ozářilo trávu a v rose se zajiskřilo duhové světlo. Rodina zářila ve svém majestátním purpurovém sametu, barvě rodu Aurunů. *Jsme bromada vzácných klenotů*, pomyslela si Emilia a trpce se usmála. *Hezkých, ale k ničemu.*

„Emilie, na co myslíš?“ pronesla její matka vyčítavě. S otcem na ni často zírali, jako by čekali, že vybuchne.

„Nebezpečné myšlenky,“ zamumlala Emilia do země. Paní z rodu Aurunů vypadala dopáleně. Emilii se svíral hrudník při představě, jak se Tarkus usadí na žulové desce, mrskně ocasem a vyzve Alexandra k odletu.

Rodiče Emilii tolerovali. Tolerovali její vyhýbavý pohled a rozčuchané vlasy. Tolerovali její věčné tmavé kruhy pod očima, bolesti hlavy, potřebu hltat každá podivná fakta, na která narazila, a její zajímavý projev, který pronášela hlasem zdrsňelým nedostatkem používání. Rodiče tolerovali její chaotickou duši, ale Alex ji miloval.

Ted', i pokud by – i *kdyby* – zvítězil ve zkoušce a stal se Alexandrem Sarkonem, dračím císařem Etrusie, už nikdy by nebyl jejím bratrem. Vídali by se dvakrát do roka, na slavnosti zimního slunovratu a při každoročním shromáždění pěti rodů. Už žádné soukromé žerty. Už žádné ranní lety. Už žádné kamarádství.

Samota je naškrobeným rouchem, v němž se Emilia nikdy nemůže cítit pohodlně.

Slzy jí zamžily zrak. Alex jí stiskl ruku. „Nezapomenu na tebe,“ řekl.

Opřela se mu hlavou o rameno. Čtyři rodinní draci slétli z oblohy a postavili se přímo za své jezdce. Složili křídla v očekávání povolávání. Nikdo z přítomných nikdy předtím povolávání nezažil. Když císař Erasmus včera zemřel, bylo mu šestašedesát let. Na trůn nastoupil ve dvaceti. Emilia si přála, aby ho mohla vyzpovídat. Byl by

to velký přínos pro její bádání. Bohužel, císaři měli zakázáno otevřeně mluvit o tom, co zažili u zkoušky. Všechny informace, které Emilia s Alexem získali, byly výsledkem nespočetných hodin porovnávání různých knih, dopisů, a dokonce i daňových záznamů.

Co se týče ostatních soutěživích, nebylo třeba se strachovat, že by vyhradili nějaké tajemství. Poražené čekal řez – a Emilia se na takový osud bála jen pomyslet. *Prosím, ať se to nestane Alexovi.*

Zatímco polední slunce dopadalo na kameny a rodina čekala na povolávání, Emilia se uhnízдила ve vlastní hlavě, v jedovatém ráji. Její hlava byla zdrojem veškeré její bolesti i rozkoše. Kromě Alexe už pět let neviděla žádného vrstevníka. Jakmile bratr odejde, zůstane nejspíš navždy sama. Jako od mladšího dítěte se od ní očekávalo, že se vdá a porodí děti, které ponesou jméno rodu Aurunů, ale jak by se mohla sblížit s mužem, aniž by se bála, že mu rozláme kosti nebo roztrhne ledviny? A tak žila ve snech plných imaginárních přátel. Někdy byly její představy balzámem, jindy pálily jako kyselina a připomínaly jí, co nikdy nemůže mít.

Přes mlhu svých myšlenek zaslechla, jak někdo vykřikl její jméno.

„Emilie!“ Alex ji popadl za ramena a otočil ji dopředu. „Podívej!“

Chara čekala na žulové desce a rubínovými očima ji sledovala. Bylo to tak neskutečné, jako kdyby člověk večer pozoroval východ slunce, že Emilia nechápala, co se stalo... Ale pak to pochopila.

Chara byl povolána. Ne Tarkus. Ne Alexandr. Což znamenalo...

„Charo, slez dolů!“ Emilia se vrhla k drakovi a po zádech jí přeběhl mráz. Ne, ne, ne, nemohli vybrat ji. Je druhorozená. Je postižená! Prohrála by. Čekal by ji řez. „Co mám dělat?“ křičela na svou rodinu. Tahala Charu za uzdu a hleděla jí do trpytivě rudých očí. „Proč to děláš?“

Její dračice, jediné stvoření na světě, které milovala stejně vroucně jako svého bratra, přitiskla obličej k jejímu tělu, nad její bušící srdce. Hluboce vydechla a roztáhla křídla. Propojení, které existovalo jen

mezi drakem a jeho jezdce, se rozlilo Emiliinou krví a rezonovalo jí v hlavě. Emilia věděla tak jistě, jako kdyby drak promluvil, že je to přirozené. Nějaká neviditelná síla Charu volala a nešla odmítnout.

„Musím jít.“ Emilia přes krev hučící v uších sotva slyšela vlastní hlas. Všechny chloupky na těle se jí zježily. Cítila, jak ji naplňuje teplo jako tekutina. Síla. Magie. Její obavy. Chaos ji poháněl kupředu a křičel, aby ho pustila ven.

Otcova ruka ji hrubě stáhla za kapuci pláště dozadu.

„Ne!“ křičel na její matku. „Poznají, že jsme *lhalí*!“

Emilia se skácela k zemi a magie se v ní rozlila. Vztek jí sevřel hlavu, čelist se jí zasekla a v okamžiku mezi údery srdce pohlédla na jeden z kamenů stojících naproti ní: cítila nitku spojení mezi sebou a tím kamenem. Její mysl se rozhořela a magie se v ní vzedmula.

Kámen explodoval ve spršce ostrých úlomků. Ve vzduchu se ozvalo *zabřmění*, které se rozléhalo po útesech až k moři. Její matka vykřikla a couvla. Ale ne. *Krev*.

„Jsem v pořádku,“ zvolala matka, ale tvář měla popelavě šedou. Měla pořezaný obličej. Ničení bylo Emiliiným postižením a ona to nedokázala skrýt. Teď bude muset soutěžit s ostatními. Jak by mohla udržet svou magii na uzdě, natož se ucházet o vítězství? To nemůže. Ale když teď hned neodletí, tak přijde řez...

Alex byl po jejím boku. Pomohl jí vstát, odvedl ji k Chaře a se strnulým úsměvem ji zvedl do dračího sedla. Pouze třes rukou prozrazoval jeho strach. „Ať žije císařovna Emilia Sarkona,“ zvolal a mrkl na ni. Brašnu s jejími knihami zasunul do sedlového vaku.

Emilia se usadila v sedle a sukně se jí vyhrnuly kolem pasu – proto jezdce vždy nosí pod šaty kalhoty. Nohama vklouzla do třmenů, a když se předklonila a naposledy zabořila tvář do Alexova ramene, riskovala, že z draka spadne. Bratr ji pohladil po vlasech a odstoupil. Chara se prudce zvedla, zakroužila a vznesla se. Rodiče i bratr se zmenšovali, až vypadali jen jako panenky.

Když se drak vydal na jih, pryč z Hibrianských ostrovů, pryč od skalnatých břehů, zelených polí a oblohy bez slunce, Emilia se cítila otupělá. V ramenou ji bolelo od napětí. Skláněla hlavu a vítr jí hnal vlasy až do úst. Kam se to vlastně chystá? To teď věděla jen Chara, která reaguje na povolávání neslyšitelné pro lidský sluch.

Kolik let snila o tom, že se odtud vymaní? Jak byla hloupá. Jsou horší věci než vězení. Viděla je na vlastní oči.

Co budu dělat? přemýšlela Emilia. Přitiskla se koleny k Chaře a ucítila bouli v sedlovém vaku. Knihy. Všechny ty roky studia a příprav má u sebe.

Její myšlenky se vydaly jiným směrem. Kdyby věděli, co je zač, zmrzačili by ji. Mučili by ji. Zabili.

Ale kdyby se mohla nějak skrýt...

Co by měla udělat? Vtom se jí v hlavě zrodil nápad.

Proč se nepokusit vyhrát?

2

Lucian

Když Lucian přiblížil dýku ke svému copu, už nebyl z rodu Sabelů. Pýcha se v něm vzedmula, když začal řezat. Jakmile spálil cop černých vlasů ve stříbrné misce, poprvé po čtyřech letech se cítil svobodný. Poprvé od svého prvního tažení.

„Ty bys to pochopila,“ řekl k obrazu ženy, který visel uprostřed svatyně, zahřátý světlem svíček a zahalený kouřem z kadidla. Karthago uctívalo mrtvé jako neviditelné ochránce na onom světě, jejich portréty byly zasazeny do ebenového dřeva a obklopeny kyticemi jasmínu a bílých růží. Před cestou se člověk vždy pomodlil k rodinnému strážci. Lucianův odlet ke Svatému bratrstvu měl být jeho posledním. Velký chrám v Delfách je sídlem řádového umění v Etruské říši. Je to místo, kam se chodí řádoví mágové modlit a cvičit, kde studují přívrženci ze všech společenských vrstev v naději, že obléknou saténové kněžské roucho, a kde Svatí bratři skládají sliby chudoby a starají se o chrám, jeho pozemky i o chudé, kteří přicházejí žebrot do sídla řádu. Lucian teď bude žít prostým životem. Nikdy se nevrátí do Karthaga, ani do boje.

Věřil, že taková volba by ženu v této svatyni potěšila. Zářivě se na něj usmívala. Tvar jejích očí a tváře se tolik podobal jeho. Její vlasy byly také černé – i když ty jeho teď byly mnohem kratší a nerovnoměrně se ježily v místech, kde si je odřezal. Tam, kam se chystá, už se stejně nikdy nepodívá do zrcadla. To mu vyhovuje. Nebylo mu příjemné každé ráno spatřit tvář vraha.

„Ty bys to pochopila, matko,“ zopakoval.

„Ne, nepochopila,“ ozval se za ním chladný hlas. Otočil se a zjistil, že ho jeho sestra Dido zkoumá pohledem a jednou rukou si hraje s drahokamy zdobenou rukojetí dýky u boku. Už léta mu ji chtěla zabodnout do srdce.

„Přišla jsi na závěrečný zápas, Di? Měla by sis šetřit síly na zkoušku.“ Lucian vstal a kráčel vedle svého dvojčete, jejich kroky se rozléhaly po mramorových chodbách.

„Porazila bych tě za méně než pět minut. Nepředstírej, že jsi nějaký silný soupeř.“ Zadívala se na něj očima stejné měděné barvy jako ty jeho.

„Opravdu chceš, aby náš poslední rozhovor byl plný urážek?“ zeptal se.

„Ano.“

Na chvíli se odmlčeli. Oba byli vždycky spíš rozmrzele zamyšlení. Stráže v livrejích s modrým vyšívaným dragonem – osobním drakem rodu Sabelů – stály v pozoru po obou stranách sálu, stříbrné štíty a kopí v pohotovosti. Lucian se podíval napravo skrz vysoké mramorové oblouky na jiskřivou křivku zálivu pod ním. Sabelův palác, nejiskřivější budova v celém hlavním městě Antoninus, stál na dohled od velkého tržiště, tepajícího srdce karthagského obchodu. Tam dole čekalo všechno, co si člověk jen mohl přát, a dalo se tam smlouvat o každé ceně. Datle, koření, oleje, role karmínového hedvábí, květy bílých chryzantém, masarijská keramika, tygři v klecích, kopy pomerančů a sudy s vínem – vše na prodej. Lucian vzpomínal, jak jako dítě běhal labyrintem stánků a Dido ho honila, jak pozoroval barevné hedvábné markýzy, které se ve větru vzdouvaly jako lodní plachty. „Slunce je citron,“ hihňala se Dido a mžourala do jasného obzoru. „Jeho šťáva mě štípe v očích.“ Sundal si čepici, aby jí nabídl stín. To bylo ještě když se se svým dvojčetem milovali.

„Vzpomínáš, jak jsme byli malí?“ zeptal se.

Dido povystrčila bradu. „Ano,“ povzdechla si, „ale nechci.“

Lucian přikývl. „To je alespoň jedna věc, kterou máme společnou.“

V srdci paláce se nacházel povolávací kruh – aréna pod širým nebem obklopená krémovými pískovcovými bloky. První sabelský vládce Karthaga, Gaius, do nich nechal vytesat lekníny. Podle legendy to učinil na počest své královny Ayzebel, Válečné květiny. Když se říše rozšířila až k břehům Karthaga, Gaius dorazil na hřbetě svého ohnivého draka, připravený k boji. Ayzebel, temnooká vládkyně, mu vyplula vstříc s tisícem lodí. Na klíně nesla svůj meč a čerstvě utržený orosený leknín. Dala Gaiovi na výběr: meč, nebo leknín. Válku, nebo ji.

Velký dobyvatel pohlédl na královnu bojovnici a byl podmaněn. Od té doby přijal rod Sabelů karthagské zvyky a družiny za své. Říká se, že Sabelům vládne láska.

Byly to příběhy, které si vítězové vymysleli, aby dodali svému vítězství romantický lesk. Mohli jste mít tolik ohně a krve, kolik jste chtěli, pokud po tom následovala svatba.

Lucian a Dido našli svého otce v kruhu, kde seděli jejich draci a čekali na povolávání. Když Lucian zapískal, jeho dračice Tyché roztáhla křídla a vypjala hrud'. Byla krásná: měla černomodrou barvu všech čistokrevných dragonů. Potřásla hlavou ve tvaru trojúhelníku se zužující se čelistí. Svítivě modré chloupky kolem jejích očí se zatřepetaly jako rozcuchané peří. Lucian k ní ještě nemohl jít, nejdříve tu byl jeho otec.

„Děti moje.“ Pán Hektor z rodu Sabelů objal Luciana i Dido. Jeho polibek na Lucianovu tvář byl něžný, ale Lucian ho cítil jako ránu. Bylo těžké nenávidět muže s tak smutnými očima. „Ztrácím vás.“

A opravdu. Dido čekala zkouška a Luciana chrám. Má štěstí, že jeho sestra je prvorozená. Zachvěl se při pomýšlení, kdyby to bylo naopak.

Hektor se při pohledu na Lucianovy zkrácené vlasy zamračil. Lucian si nemohl pomoci a v odpověď sebou škuhl. Jakmile se Dido stane císařovnou – a ona se jí stane, pokud se dědic rodu Volsciů neukáže být tak nebezpečný, jak naznačovaly zvěsti –, bude sterilizována podle císařských požadavků. Žádný císař ani císařovna nesmí mít děti, které by se mohly ucházet o nástupnictví. Lucian mezitím stráví zbytek života pěstováním zeleniny a předením vlny.

Pokud to je cena, kterou má zaplatit za ukončení prokletého rodu Sabelů, tím lépe. Brzy najde klid ve vstávání před svítáním, zametání chrámových podlah a krmení hladových. Lucian si představoval zástupy otrhaných lidí, kteří se k němu hrnou pro pomoc. Nakrmí je, obváže jim rány, utěší je v nemoci. Bude to příliš dobrý život pro lidi, jako je on, ale on po něm touží.

Již brzy.

„Mé vítězství bude tvé, otče. A rodiny.“ Dido se vojensky poklonila. Pokud Sabelové něco umí, je to umění války. Pohlédla na Luciana. Její podrážděný výraz se tolik podobal výrazu jejich otce. S Hektorem si opravdu byli podobní. Zatímco obě dvojčata měla stejné oči a snědou pleť, Dido měla navíc špičatou čelist a cop měděných vlasů – praví Sabelové nosí dlouhé vlasy, což je důkazem jejich síly a moci. Ona je opravdová Sabel, zatímco Lucian je ve všech důležitých ohledech po matce.

„Ach ano. Rodina. *Nic* není důležitější než rodina.“ Lucianovi se zvedl žaludek, když se postavil před Tyche. Štouchla ho nosem do zad a její dech ho zahřál na krku. Pohládl ji po čenichu, její přítomnost ho uklidňovala. Čím dříve to skončí, tím lépe. Pak si svlékne šat královsky modré sabelské barvy a oblékne si domácí šedou sutanu.

Bude volný.

Dido stála se svým drakem napravo a jeho otec nalevo. Trpělivě čekali, až slunce na obloze dosáhne zenitu a spálí stíny. Lucianovi

stékal pot po zátylku, když sledoval sestřina draka Hamilkara. Zvíře se pohupovalo na svém velkém kamenném bidýlku a kývalo hlavou. No tak. Pohyb. Pokud Lucian brzy nevyrazí, nestihne to do chrámu do soumraku.

Za ním se ozvalo zvláštní trylkující vrkání Tyche. Za hlasitého mávání křídel se zvedla ze svého bidýlka. Lucian zíral, jak její stín letí po písčité zemi, a sledoval ji až do středu kruhu. Viděl, jak se Tyche usadila na kamenné desce a složila křídla. Plná očekávání na něj pohlédla pozornýma zlatýma hadíma očima. Z tváře mu vyprchala všechna krev a ztěžkly mu nohy.

Zdalo se, že Tyche říká: *Pojď. Čekám.* Ona i Lucian byli povoláni. Bylo snad někdy předtím povoláno nějaké mladší dítě z rodu Sabelů? Možná měl strávit více času studiem rodinné historie a méně času jejím nenáviděním. Možná měl hned poté, co si ostríhal vlasy, naskočit Tyche na záda a odletět.

„Cože?“ Hlas Dido zazněl prudce jako facka. Vrhla se k němu s rukama sevřenýma v pěst. „Co jsi to proboha udělal, ty idiote?“

Lucian se pomalu probíral z šoku. „Myslíš, že to chci? Že jsem se ostríhal pro zábavu?“ Střetli se uprostřed arény. Dido vztekle cenila zuby: „Ztrapníš nás ještě víc než doposud!“

Lucian si vzpomněl na dračí oheň, který rozpouští ledová pole. Na krev na sněhu, ze které se kouří. Na své slzy mrznoucí na tváři, zatímco se na něj sestra mračí. Styděla se za prolité slzy, ne za prolitou krev. Lucian přivřel oči. „Naše rodina je trapná, sestřičko.“

Vykřikla a uštědřila mu ránu, až se mu hlava otočila. Lucian klesl na kolena a v čelisti mu pulzovalo, když se smál. „*Správně.* Opravdu císařské způsoby.“ Zadíval se na rozzuřenou sestru. „Vezmi si svého draka a odleť na zkoušku. Já o tu čest nestojím.“

„Nemůžeš odmítnout,“ přispěchal udýchaný Hektor. „Jakmile dojde k povolání, nedá se to odmítnout. Pokud Tyche dorazí na zkoušku bez tebe...“

Lucianovi se zvedl žaludek. Řez. Odmítnutí volání vede k automatické diskvalifikaci. Možná by *měl* odmítnout – takové monstrum jako on si zaslouží zapomnění.

Ale Lucian byl příliš velký zbabělec. Jednou, dvakrát udeřil pěsti do země. „Byl jsem tak blízko,“ zavrčel.

Dido barvitě zaklela, když Lucian vstal.

„Tumáš.“ Hektor si odepnul meč, který měl u pasu. „Meč Gaia Sabela. Ať ti přinese štěstí.“ Dlouhý meč spočíval ve zlaté pochvě. Lucian ho vytáhl a čepel ocelově zazvonila. Sluneční světlo ozářilo rukojeť bohatě vykládanou rubíny a smaragdy. Byl to meč kovaný pro císaře. A Lucian, jehož krvavé dovednosti se zbraní předčily i dovednosti jeho sestry, se měl stát jeho novým nositelem.

Hektor chytil Dido za rameno. Tvářila se vražedně, ale otec zářil. Lucian si s hrůzou uvědomil, že Hektor má nyní to, co si skutečně přál: dítě, které bude soutěžit, a dítě, které bude vládnout Karthagu a vychovávat sabelské děti. Díky tomu bude sabelský rod existovat dalších patnáct set let. Více dětí. Více vojáků. Více krveprolití.

Kolik jich už zemřelo pod ostrím Lucianovy čepele?

Lucian odnesl meč svému drakovi. Tyche zvědavě natáhla dlouhý krk, když jí hodil zbraň k nohám a zvedl se oblak prachu. Ukázal na něj a řekl: „Tyche. Oheň.“

Drak vydechl proud bílého žhavého plamene, který meč okamžitě roztavil. Přes mihotavý žár uviděl Lucian zkřivené tváře otce a sestry – Hektor se s výkřikem zhroutil a Dido ho přidržovala. Když Tyche skončila, písek se v místě, kam dýchala, slil do jiskřivého skleněného kruhu. Po čepeli meče stékaly rudé roztavené pramínky, rukojeť byla pryč, rubíny a smaragdy popraskaly a kouřilo se z nich. Zatímco Hektor nařikal, Lucian se vyhoupl do sedla.

Zapřísahal se, že od tohoto dne až do své smrti už nikdy nevezme do ruky meč a že už nikdy nevztáhne ruku na žádného živého tvora.

Dido se zapotácela kolem zbytků meče a došla k němu s nenávistným pohledem v očích.

„Bastarde,“ zasyčela. „Ty bastarde!“

Lucian zavřel oči. „Kdybych jím tak byl,“ zašeptal, když se Tyche vznesla.

3

Vespir

Vespir sloužila lidem bez tváře od svých dvanácti let. Na území Ikrayiny měli prostí lidé zakázáno dívat se do tváří šlechty. Tento systém zavedla dávná dobyvatelka Valeria z rodu Pentriů. Podívat se do očí vznešenému člověku znamenalo ztratit sám sebe, jak často brblala její babička.

Nebylo však příliš těžké se nedívat. Vespir vždycky poklekla, když někdo z rodiny vstoupil do hnízda pro svého draka. Boty a střevíce panstva z rodu Pentriů už dobře znala. Paní z rodu Pentriů dávala přednost špičkám s drahokamy, které už sice vyšly z módy, ale podle ní náležitě vyjadřovaly její bohatství. Pán z rodu Pentriů udržoval své boty tak dokonale vyleštěné, že se v nich Vespir mohla vidět.

Jako osobní dračí cvičitelka jediného dítěte a dědice rodu Pentriů směla Vespir žít v paláci v Khoryvu, sídle vznešeného rodu. Dostalo se jí větší cti, než o jaké se sluhovi obvykle vůbec může zdát. Také jídlo bylo mnohem lepší. Většinu času byla jen s draky, což byla veškerá společnost, kterou potřebovala.

Většinou.

Vespir zametala proutěným koštětem dlažební kostky a tiše si pro sebe broukala. Obvykle měla na starosti čtyři odfrkávající draky. Zejména zvíře starého pána z rodu Pentriů bylo na obtíž, vždycky frkalo síru a ohánělo se, když se ho Vespir pokoušela očistit. Celá

rodina teď ale byla i s draky u povolávacího kruhu a čekala, až Antonia odletí. Vespír se při tom pomyšlení zvedl žaludek.

„Bude v pořádku,“ řekla své vlastní dračici, která byla v tuto chvíli jediná v hnízdě. Karina seděla za závěsem a podřimovala po obědě. „Ona vyhraje.“

„Ano, vyhraje.“ Ten hlas Vespír znala stejně jistě, jako poznala pár zelených saténových střevíčků, mátově zelené hedvábné šaty, vypnutý hrudník a nakonec – troufale – i dokonalou, usměvavou tvář dívky, které ten hlas patřil. Antonia z rodu Pentriů stála ve dveřích hnízda a kolem ní se obtáčely sluneční paprsky. Vespír nebyla básnířka – nikdy nečetla poezii, protože neuměla číst. Ale představovala si, že Antonia je typ dívky, o které básníci píší.

Při pohledu na ni se Vespír zatajil dech. „Neměla bys být u povolávání, má paní?“ Vespír se modlila, aby na ní nebyla vidět nervozita.

Antonia udělala váhavý krok blíž. „Přemýšlela jsem,“ řekla a nervózně si pohrávala s ametystovým prstenem na ruce. Tváře jí zčervenaly. „Je možné, že se už nikdy nevrátím. Zkouška je... nebezpečná.“

Vespír se rozbušilo srdce. „Ano,“ zašeptala.

Antonia se přiblížila ještě víc, až Vespír slyšela její tep. „Jestli mám umřít,“ řekla Antonia, „chci umřít bez výčitek.“

Hedvábí zašustilo, když přistoupila, postavila se na špičky a políbila Vespír. Už se líbaly před několika dny, ale to bylo jen krátce dole u řeky, a rozhodně ne tak procítěně. Ne tak uvolněně. Antonia políbila Vespír, jako by neměla co ztratit.

Vespír objala urozenou dívku kolem pasu a snažila se nerozcu- chat Antonii dlouhé černé vlasy. Kdyby se jejich dcera objevila roz- cuchaná, Pentriové by si toho mohli všimnout. Antonia si jemně povzdechla. Chutnala po medu a broskvových květech. „Chutnáš jako džem,“ řekla Vespír udýchaně po jejich prvním polibku. Opět měla do básníka daleko.

Neochotně se od sebe odtáhly. Vespír přemýšlela, co by měla říct. Přemýšlela, jestli ještě dokáže promluvit.

„Chtěla jsem ti říct,“ Antonii se zatřásl hlas, „že tě miluji.“

Vespír se zachvěla s dívkou v náručí. Těch sedm slov jí přineslo největší štěstí, jaké kdy poznala. Skoro nedokázala odpovědět. Nic kromě...

„Miluji tě. Taky. Miluji tě... hrozně moc.“

Vespír dříve pronášela tato slova během spousty probdělých nocí do prázdné tmy. Zavírala oči, přála si a doufala, že pokud bude mít štěstí, jednoho dne jí je bude někdo opětovat. Teď nemohla uvěřit, že se to skutečně *stalo*.

V životě totiž štěstí zrovna neměla. Možná se jí celý život vyhýbalo kvůli tomuto dokonalému okamžiku.

„Chtěla jsem, abys věděla, že se pro tebe vrátím.“ Antonia na ni pohlédla a tmavé oči se jí zaleskly nadějí. „Jestli to cítíš stejně...“

Nemohla tu větu dokončit, protože Vespír přitiskla své rty na její. Políbila ji znovu, ještě dvakrát. A pak ještě jednou. Pak se pustily a Antonia prohrábla Vespířiny černé vlasy.

„Udělej vše pro to, abys vyhrála,“ zašeptala Vespír a bodlo ji u srdce.

„Když vím, že čekáš, tak to dokážu.“ Antonia si spokojeně povzdechla. „A ty bys měla být připravená přijít do Dračího města.“

„Takže budu císařovninou osobní dračí cvičitelkou a milenkou? To je moc práce,“ poznamenala Vespír. Obě dívky se rozesmály. To byla jedna z příjemných věcí na císařském trůnu: Antonia jí řekla, že císař ani císařovna nikdy nemohou mít děti, ale milostné vztahy mít můžou.

„Až se stanu císařovnou, dostaneš mnohem vyšší hodnost,“ pronesla Antonia vážně. „Nikdo tě už nikdy nebude nutit, abys klopila zrak.“

Vespír poskočilo srdce radostí, v mysli ale zaslechla šeptání temného, nešťastného hlasu. *A co ostatní služebnictvo? Bude muset i nadále klopit zrak?* Vespír tyto myšlenky rychle zahнала. Antonii důvěřuje.

Dívky sebou trhly, když zvony začaly odbíjet poledne. Antonia se ve Vespířině náručí zachvěla. Je čas. Čas povolávání. Do začátku jejich společného života zbývá už jen pár dní. Vespír Antonii neztrácela, naopak ji měla získat.

„Jdi vyhrát.“ Vespír dívku ještě jednou políbila, vychutnávala si ten úžasný pocit a její chuť. Antoniina jemná ruka vyklouzla z Vespířiny hrubé a Antonia zmizela za dveřmi. Vespír zvedla proutěné koště z místa, kam spadlo, a pak ho znovu upustila. Byla celá roztřesená. Mísilo se v ní nadšení a utrpení. Povzddechla si a rozhlédla se po hnízdě. Bylo to mnohem šťastnější, ale zároveň chladnější místo, než se před chvílí zdálo.

Obvykle bylo hnízdo středobodem jejího světa, kde se cítila naprosto bezpečně. Od svých dvanácti let zde trávila většinu času, pokud se zrovna neučila létat a netrénovala draky venku v aréně Pentriů. V kopulovité budově z šedého kamene s vysokým stropem se vystřídaly generace pythů, oficiálních pentrijských draků.

Vespír se většinu svého života učila o tato zvířata pečovat. Měla široké kartáče z koňských žíní na uhlazování šupin, vaničky s včelím voskem na leštění drápů a rohů a šípkovou mast, kterou v zimních měsících, kdy byl vzduch suchý, vtírala do tenkých blan dračích křídel. Uměla jezdit na drakovi bez sedla a uzdy, což byl způsob, který dodržovali všichni Pentriové. Antonia se posmívala zvyku ostatních rodin, které nutily šestitýdenním dračím mláďatům uzdy. Říkala jim barbaři.

Ozdobné nástěnné závěsy Vespír vždycky rozveselily. Byly krásné, ale hlavně byly jedinou připomínkou toho, čím bylo území východní Ikrayiny před příchodem Valerie z rodu Pentriů před stovkami let. Obrazy draků tvořené ostrými geometrickými vzory červené, modré a žluté barvy provázely Vespír, kamkoli se otočila. Závěsy byly lemovány ostrými liniemi rohů a drápů, které vyjadřovaly sílu, a Vespír si ráda představovala, jak tyto tkané draperie visí v domech na širých

pláních v dobách, kdy její lidé jezdili s koňmi, jestřáby a luky, kam se jim zachtělo.

Tolik let tu byla doma. Nyní jí toto hnízdo hlavně připomínalo Antonii. Vzpomínala na to, jak ji ve dvanácti letech poprvé zahlédla, když se schovávala v krovu. Na to, jak položila ruce na Antoniiny boky, aby jí upravila jezdecký postoj, a jak jí při tom zčervenaly tváře. Na léta strávená kradmým pozorováním a doufáním. Na těch několik posledních dokonalých okamžiků, na ty šeptané sliby.

Ale... co když se Antonia nevrátí?

Vespír se zničehonic to místo zprotivilo. Utřela si slzy z tváří – nemůže plakat, když má tolik práce –, pověsila Antoniin náhradní postroj a vymetla stáj jejího draka. Daidalos se teď nějakou chvíli nevrátí, pokud vůbec někdy. Za závěsem si odkašlala Karina a zívla. Vespír odhrnula plachtu a usmála se. „Vsadím se, že by sis přála vidět povolávání,“ řekla.

Největší poctou dračího cvičitele bylo dostat svého vlastního draka. Vespír samozřejmě nedostala dračí vejce nejvyšší úrovně, nebyla šlechtična. Ale Karina je pro ni dokonalá. Jistě, je menší než většina draků. Průměrná délka od čenichu k ocasu je šest metrů, zatímco Karina má sotva tři. Její křídla nejsou zakřivená, ale vypadají spíš jako netopýří. Nemá rohy, její krátký obličej a šupiny jsou hnědé jako říční koryto, ne zelené jako u dokonalého pythose. Jantarové oči má však bystré a inteligentní.

Dračice na svém bidýlku, železné tyči usazené v zadní části stáje, roztáhla křídla. Na podlaze se povalovala sláma a Karinin domácí mazlíček, kozel Barnabáš, se protahoval a mečel na svou dračí přítelkyni. Draci jsou podobní koním, protože potřebují společnost. Karina se sklonila a očichala chomáč bílých chlupů na Barnabášově hlavě, pak se ho dotkla čenichem. Kozel zavrtěl ocasem.

„Ťuk!“ Vespír se ušklíbla. Vždycky říkala „ťuk“, když se dotkli čumáky. Utřela si slzu a řekla: „Přinesu ti oběd, děvče.“

Zrovna naklepávala dřevěnou paličkou čerstvou, krvavou jehněčí kýtu, když Karina začala sténat. Vespír upustila paličku a odhrnula závěs. „Co se děje, Karino?“

Ty zvuky byly *příšerné*. Dračice roztáhla křídla, hodila hlavou ke stropu a zasténala jako umírající kráva. Barnabáš proběhl kolem Vespír a se strašlivým mečením vyběhl ze dveří. Vespír popadla uklidňující hůl, metr dlouhou tyč s pavími pery na konci. Barva, pohyb a dotek perí často sténajícího draka uklidnil. Se zaťatými zuby se Vespír pokusila Kariny dotknout, ale dračice zamávala křídly a vyrazila vpřed. Vespír se sotva stačila sklonit k zemi, když Karina prosvištěla kolem, smekla se po dlažebních kostkách a hnala se ke dveřím hnízda. Vespír s hrůzou sledovala, jak se její drak vznáší k obloze.

„Dneska ne. Proč zrovna dneska?“ zalapala po dechu a vydala se za ní. Strážce zíraly, když kolem nich Vespír prolétla a mávala rukama nad hlavou. „Vrať se! Zabijou nás!“

Nepřeháněla. Kdyby to narušilo výběr, Pentriové by je obě připravili o hlavu. Vespír pronásledovala svého draka broskvovými sady a přes zadní zahradu pentrijského paláce. Den byl jasný, slunce hřálo a Vespír se potila, když přeskakovala ploty a utíkala ze svahu. Boty se jí bořily do bláta po nedávném dešti a ušpinila si kalhoty.

Když jí však došlo, kam Karina míří, málem vykřikla. Byla by to udělala, kdyby jí strach nesevřel hrdlo. Karina letěla ke kruhu bílých kamenů, kde se shromáždila velká část služebnictva, všichni v zelených livrejích rodu Pentriů. Obklopovali pána a paní Pentriovy, Antonii a jejich draky. Karina mířila k obřadu povolávání. Za to Vespír určitě zabijí.

„Stůj,“ zašeptala, když Karina proletěla kolem draků panstva. „Nech toho,“ prosila, když se Karina naklonila a snesla se do středu kruhu. „Přestaň,“ modlila se, když se k ní všichni – Pentriové, služebnictvo i vyděšená Antonia – otočili. Vespír se prodrala mezi lidmi

a zastavila se před Karinou. Drak mával ocasem a mrkal jantarovými očima. Vypadal potěšeně.

„Proč?“ zašeptala Vespír. Podlomila se jí kolena. Zhroutila se před Pentriovými. Tráva jí šimrala na čele. „Odpusť mi, můj pane. Nerozumím tomu,“ vykřikla, když se k ní blížily lesklé černé kožené boty pána z rodu Pentriů. *Au!* Nakopl ji do boku. Za očima jí vybuchly hvězdičky bolesti a snažila se odplazit. „Odpusť mi,“ zasténala pláčtivě. Další kopanec byl do břicha. Vespír ucítila žaludeční štávy až v krku a stočila se do klubíčka.

„Zlodějská mrcho!“ vyhrkl pán z rodu Pentriů. Vespír očekávala další kopanec, ale ten nepřišel. Zvonění v uších téměř přehlušilo hlas Antonie, která se rozkřičela na svého otce. Vespír ležela v bolestech a věděla, že jí nikdo ze strážných nepomůže. Kdyby je pán z rodu Pentriů požádal, zabili by ji.

Ale ani se jí nedotkli. Dotkla se jí Antonia a pomohla jí na nohy. Vespír upírala oči k zemi, ale Antonia jí pozvedla bradu. Jejich tmavé oči se setkaly.

Vespír slyšela, jak všichni zadržují dech.

„Nedělej to,“ vyrazila ze sebe. Antonia jí však položila ruce na tvář a políbila ji. Jejich slzy se smísily. Vespír třesla hlavou. Žaludek měla jako na vodě. Chtělo se jí zvracet.

„Jak se opovažuješ!“ zazněl hlas paní z rodu Pentriů. Vespír se na ni nepodívala. Hleděla jen na Antonii, která ji hladila po tváři. Vespír se třásla brada.

„Slib mi, že se pokusíš vyhrát,“ zašeptala Antonia a po tváři jí stékaly slzy. Vespír by téhle dívce slíbila celý svět, ovázala by ho stuhou a dala jí ho jako dárek. Za normálních okolností by jí řekla jakoukoli konejšivou lež, ale...

„Nevím jak,“ zašeptala.

4

Ajax

Ajaxovi slovo *rodina* připomínalo krev – nejspíš proto, že kvůli ní vždycky krvácel. Jako právě teď. Lysandrova pěst ho udeřila do obličeje.

Měděné teplo mu zalilo ústa, když ucouvl a zamžoural na svého staršího a zákonitého bratra. Lysander měl všechno: hranatou čelist, lesklé světlé vlasy, správnou výšku. Byl také hloupý jako špalek dřeva. Ajax sice neměl rodové jméno Tiber, ale měl mozek. Ledaže by se nechal chytit při nějaké hlouposti. Jako třeba právě teď.

„Říkal jsem ti, ať přestaneš podvádět při dvou kostkách!“ Lysander zatnul už tak hranatou čelist. Ach, dvě kostky. Nejlepší hra v kostky, jakou si lze představit, umožňující podvést tolik udýchaných starších bratrů. A že jich měl Ajax spoustu.

„Nemůžu za to, že Demetrius nikdy nepřijde na to, že podvádím.“ Ajax pokrčil rameny. „Jsem přece mladší bratr. *Mám* ho zkoušet.“

„Bratříček levoboček,“ opravil ho Lysander. Ajax se postavil a povytáhl ramena. Sahal Lysandrovi k hrudi. Při výšce metr šedesát má ještě všechny svůj růst před sebou. Snad.

„Správně,“ ušklíbl se. „Jak bych vůbec mohl na okamžik zapomenout, že ty a Demetrius jste zlatí hoši, zatímco my ostatní,“ ohlédl se na arénu povolávacího kruhu, zaplněnou sedmadvaceti nejlepšími a nejošklivějšími levobočky pána Quinta z rodu Tiberů, „máme štěstí, že nás vůbec vystříknul.“

Lysander zkřivil rty. „Jen bastard mluví jako buran.“

Ajax pokrčil rameny. „Jen buran udeří bastarda.“

„Když už jsme u těch bastardů.“ Ajax hned věděl, k čemu se Lysander chystá. Bratr mu strhl z krku zlatý řetízek, na kterém visel přívěsek draka wyverna. Ten, který Ajax téměř férově vyhrál od Demetria. Ajax se nahnul v ramenu a rostl v něm vztek, když Lysander strčil přívěsek do kapsy. „Oficiální pečeť Tiberů je určena pouze pro zákonité syny.“

„Demetrius je ještě hloupější než ty. I když má lepší ramena.“ Ajax zaskřípal zuby. V noze mu zaškubalo. „Měl by ho dostat někdo, kdo si ho zaslouží víc.“

„Možná. Ale to ty nikdy nebudeš, Ajaxi.“ Lysander k němu přiblížil tvář a ušklíbl se. „Nejsi ani prvořadý bastard. Proto se tvoje matka neobtěžovala zůstat ani pět minut po porodu.“

Ajax začal vidět rudě a v obličejí mu zaškubal sval. Měl jen několik, jak říkal, „nepříčetných“ strun, na které mu někdo mohl zabrnkat, a jeho matka byla jednou z nich. On se na ni mohl zlobit, že ho nechala na tomhle mrazivém hradě s šedivým služebnictvem a pitomými bratry, ale nikdo jiný to říkat nesměl. Nikdy.

Nicméně dnes byl Lysandrův velký den. Den volby, kdy wyvern opustí Vistlow, hlavní město Wroclavského podhůří, a vezme ho na slavnou zkoušku, kterou snad prohraje. Koneckonců císař Erasmus byl z rodu Tiberů. Bylo by přehnané chtít *dva* císaře z jednoho rodu za sebou, ne?

Ajax se tedy jen usmál. „Jestli jsi mě něco naučil, Lysandře, tak to, že nemusíš být ve skutečnosti levobočkem, abys byl prvořadý.“ Lysander přikývl a vypadal spokojeně. Urážka proletěla těsně kolem jeho pohledné dubové palice. „Hodně štěstí.“

Lysander si odfrkl. „Jasně. Nezapomeň, kde je tvé místo, spratku.“ Jakmile se otočil k odchodu, Ajax vytáhl dýku u pasu a umně prořízl látku Lysandrových kalhot. Ty se uprostřed rozdělily a odhalily

růžové pŭlky Lysandrova zadku. Někteří z chlapců to zahlédli, když Lysander scházel po schodech, a hulákali smíchy. Ajax mezitím vylezl na kamennou římsu vedle svého draka.

„Ty jsi tu jen tak sedíš, zatímco on mi jednu vrazil?“ Ajax se zamračil na Doga, nejhloupějšího draka v říši. „Ty jsi opravdu hrozný.“

„Erg,“ opáčil Dogo vstřícně a roztáhl svá netopýří křídla.

Jedním z důvodů, proč mělo pět předních šlechtických rodin málo dětí, byl nedostatek dračích vajec. Každý, kdo má urozenou šlechtickou krev, potřebuje draka – ať už je levoboček, nebo zákonitý potomek – a draci snášeli jen zřídka. Nejlepší a největší vejce se uchovávala pro oficiální rodinu, menší vejce pro dračí cvičitele a levobočky. Ajax byl dvacátým prvním levobočkem ze sedmadvaceti, a to ještě určitě nebylo konečné číslo. Jako takový dostal pěkně mizerné vejce.

Červený wyvern byl drak rodu Tiberů, ale Dogo vypadal jako cihlově zbarvený létající chameleon se zatočeným ocasem, který si rád omotával kolem svého bidýlka... nebo Ajaxova pasu. Hrdlo mu lemovaly modré chloupky, hlavu mu zdobily drobné rohy a vystouplé oči mohl otáčet v libovolném úhlu. Právě teď Dogo pravým okem sledoval Ajaxe, zatímco levým bzučící mouchu, která poletovala sem a tam.

Och. Ajax poškrábal draka na hrudi. Dogo nadšeně mrskl ocasem.

„Jen počkej do příštího roku. Armáda nemá ani ponětí, co bude,“ ušklíbl se a pomyslel na všechny ty příležitosti, které válka nabízí. Byly tu bitvy, které se daly vyhrát, zlato, které se dalo získat. Jestli se Ajax nedokáže proslavit, mohl by alespoň zbohatnout na tom, že je rychlejší a chamtivější než kdokoli jiný.

Pokud jde o něj, patří mu celý svět.

Podíval se na tribunu u povolávacího kruhu z mramorových kamenů. Devětadvacet potomků pána z rodu Tiberů a všichni jejich draci seděli na stupňovitých schodech kolem masivní arény. Draci se po sobě oháněli, chlapci se strkali, plivali a hlasitě se smáli. Ajax si nebyl jistý, jestli pán z rodu Tiberů nikdy neměl holčičku, nebo

jestli do svého rodu ženské levobočky nepřijímal. Ať už byla odpověď jakákoli, Ajax vyrůstal v moři kluků, samé štouchance lokty a zvláštní pachy. Poškrábal se ve svých dlouhých, špinavě blondatých vlasech, svázaných dozadu do ohonu, který se mu houpal až ke krku.

Dole vepředu čekali Lysander a Demetrius.

Polední slunce si našlo své místo na obloze. „Sakra, jak dlouho to bude trvat? Musíme se dostat dolů do doků. Chci si zahrát karty a sázky budou vysoké,“ řekl Ajax Dogovi, jako by mu drak mohl odpovédět. Vlastně se zdálo, že se Dogo soustředí na povolávací kruh. Opravdu soustředí. „Nechci, abys zase chrlil kouř na celou Corvovu partu, jasný? Ty... hej! Kam letíš, idiote?“

Dogo se snesl dolů ke kruhu. Ten *bloupý* drak. Ajaxovi hořely tváře, jak ho v běhu následoval a všichni chlapci v aréně ho pozorovali. Samozřejmě že si Dogo najde způsob, jak to zatracené povolávání pokazit.

„Hej!“ zavolal, když Dogo přistál uprostřed kruhu. Drak vytřeštil oči, když se za ním Ajax přihnul, a zachroptěl, když mu chlapec škubl za uzdu. „Dogo. Ne, to není naše místo. Tohle je Lysandrovo...“

Počkat. Moment.

Ajax se podíval na Lysandra a Demetria, kteří šokovaně otevřeli ústa. Podíval se na čtyřiašedesátiletého pána z rodu Tiberů, nafouklého jako líná ropucha. Podíval se na zástup bratrů levobočků, z nichž mu žádný nikdy nevěnoval pozornost.

Ted' však měl pozornost všech. Žádný jiný drak se nedostavil. Jen Dogo trpělivě čekal na kameni, aby mohl odletět, a naslouchal volání, které nikdo jiný neslyšel.

Ne *ledajaké* volání. *To volání*. Ajax, levoboček z rodu Tiberů, byl povolán k císařské zkoušce. Nemyslete na řez nebo soupeření. Konečně, konečně na něj všichni hleděli s úctou. S respektem.

„Ty malej *bastarde!*“ vykřikl Lysander. Ajax místo odpovědi odpilvl trochu krve. Ležela na zemi, třpytila se slinami. Uškříbl se,

když se chlapci v aréně, všichni kromě Lysandra a Demetria, pustili do skandování.

„A-jax! A-jax! A-jax!“ Zvedli se na nohy a hrozili pěstmi do vzduchu, moře oholených hlav, zlomených nosů a křivých zubů. Jeden z nich se otočil, stáhl si kalhoty a zavrtěl zadkem. Nádhera. Ajax rozpřáhl ruce, vychutnával si ten křik a věděl, že Lysander s tím nemůže nic dělat. Pro zdůraznění udělal Ajax rukama sprosté gesto. Lysander vztekle vykřikl a dav zajásal.

Ajax měl zastupovat červeného wyverna. Teď byl z rodu Tiberů.

Ne. Zapomeňte na Ajaxe z rodu Tiberů. Ajax Sarkonus, Dračí císař z Etrusie, a to vše ve věku patnácti let.

Svět mu leží u nohou a on si ho chce *vzít*.

5

Hyperia

Hyperia z rodu Volsciů neviděla rozdíl mezi brněním a šatem. Obojí byl bojový oděv, jeden určený pro válku, druhý pro dobu míru. Skutečný vůdce chápe, že válka i mír mohou být stejně nebezpečné. V době války by se lidé mohli vzbouřit z hněvu. V míru by šlechta mohla z nudy intrikovat.

Její rodiče se postarali o to, aby se Hyperia vyzнала na každém krvavém i krásném bojišti. Byla jim za to vděčná.

Hyperia si pro povolávání vybrala šaty hodné císařovny. Stála klidně, vzpřímeně a netečně, zatímco kolem ní pobíhalo služebnictvo, které ji upravovalo a neustále někde něco špendlilo a připínalo. Měla na sobě zlatou barvu rodu Volsciů. Hedvábná sukně byla jako obláček, živůtek ze zlaté filigránské krajky tak jemný, že se ho směla dotknout jen služebná s šikovnějšími rukama. Manžety na zápěstích měla připevněné perlami a další perly jí zapletli do zlatých vlasů.

Její osobní komorná jí přejela špičkou prstu po obou lících kostech a zanechala na nich zlatý prach jako stopu padající hvězdy. Hyperia otáčela hlavou sem a tam a modrýma očima zkoumala každý aspekt svého vzhledu. Věděla, že je krásná. Ale nebyla kvůli tomu pyšná. Krása je náhoda, stejně jako narození. Pouze schopnosti se dají získat.

Bylo jí devatenáct a byla nejstarším dítětem rodu Volsciů, byla pro zkoušku zrozená. Ale díky rokům obětí a bolesti si své místo skutečně zasloužila.

„Hotovo,“ řekla nakonec. Služebnictvo si jednohlasně vydechlo.

Nakonec přidala ještě jeden doplněk: opasek se zbraněmi. Meč měla na levém boku, dýku na pravém. Byla připravená.

Ranní mlha se rozplynula, když přecházela louku k povolávacímu kruhu. Chladný vítr jí čechral pramínky vlasů. Hyperia zachytila útržky ptačího zpěvu a usmála se, když se za ní ozval smích. Za normálních okolností by vzala dýku na každého, kdo by se k ní chtěl připlížit. Na kohokoli kromě své sestry.

„Nezapomeneš na mě?“ Julia popadla Hyperii za ruku, rozběhla se dopředu a táhla ji za sebou. Hyperii se nechťelo usmívat – neměla ve zvyku dělat nic falešného –, ale teď se usmála.

„Ne. Nikdy na tebe nezapomenu,“ odpověděla tiše.

Julia se zasmála. „Ty máš říct ano, a *já* pak mám brečet, jako by mi puklo srdce.“ Julia měla vždycky sklony k přehánění. Jako malá prosila Hyperii, aby si s ní na něco hrála, a sama pak hrála roli princezny i krásného prince. Hyperia byla odsunuta do role kulísáka. Nedokázala pochopit rozmary své malé sestry, ale dokázala je na ní milovat. Dotkla se Juliina copu, který měla vyčesaný vzadu na hlavě. Včera jí vlasy vlály kolem ramen.

„Doufám, že někdy dospěješ,“ pronesla tesklivě. Popravdě řečeno, čtrnáct let bylo na něco takového trochu pozdě. Hyperia se stala ženou ve dvanácti. Ale nevadilo jí, že Julia zůstane dítětem déle. Její menší sestra s kaštanovými vlasy ji objala kolem pasu. Hyperia ji políbila na hlavu.

„Až budeš císařovna, budeš mě moct navštívit?“ zeptala se Julia.

„Někdy.“ Nebyla to lež, i když Hyperia si pomyslela, že už se do oblasti Arden asi nikdy nebude chtít vrátit.

Pozemky rodu Volsciů oplývaly sluncem políbenými vinicemi a levandulovými poli, jablečnými sady a hustými lesy. Volsciové byli prvními dračími jezdci a druhým nejbohatším rodem. Jejich hlavní rodinné sídlo v Aureu bylo honosnější než kterékoli jiné ve známém

světě a jejich oddanost umění a hudbě neměla obdoby. Julia to všechno zbožňovala, koncerty i maškary. Každé ráno mohla popíjet šumivé růžové víno a jíst vanilkové dortíky potažené fondánem.

Hyperia neměla sladké ráda. Volsciové začínali jako válečníci a vyměkli. Rodina už devět generací neměla císaře, což je déle než kterýkoli jiný rod. Byla to ostuda. Naštěstí ji Hyperiini rodiče vyučovali, aby vše napравила. Teď je připravená.

Ovšem rozloučení se sestrou bylo těžké. „Sbohem, slavíku,“ zašeptala Hyperia. Julia ji pevněji přitiskla k sobě. „Zdravím, skřivánku.“ Usmála se. Byla to dětská písnička, kterou Hyperia zpívala, když byly mladší. Naučila se ji od staré vychovatelky, přestože v hudbě nikdy neviděla smysl. Ale Julii se líbila, takže měla svou hodnotu.

Došly ke kruhu obsidiánových kamenů, lesknoucích se pod horkým sluncem vysoko na obloze. Hyperiini rodiče se třpytili ve svých zlatých šatech. Julia je běžela obejmout, Hyperia ne. Otec k ní přistoupil a položil jí těžkou ruku na rameno. Zavrávala pod jeho pevným stiskem.

„Nezklam mě,“ pronesl otec tichým hlasem.

„Nikdy.“ Když ji pustil, zakroutila ramenem. Nad trávou se mihly stíny a z oblohy se spustili rodinní draci. Všichni byli krásní, ale zlaté hydře z Volscie se nemohli rovnat.

Juliin drak Minerva byl nádherný. Ale Aufidius, Hyperiin drak, byl nejkrásnějším drakem, jakého svět spatřil od vzniku říše před tisíci lety. Aufidiova hlava měla vzácný, nádherný tvar diamantu. Rozpětí jeho křídel dosahovalo dvanácti metrů. Odborníci změřili oblouk jeho krku a prohlásili ho za dokonalý. Jeho tmavě zlaté šupiny se třpytily ve slunečním světle. Jeho oči, černé jako sopečný obsidián, zářily nespoutanou inteligencí.

Většina draků je pro své jezdce jen milovanými mazlíčky. Aufidius byl Hyperiiným partnerem. Jednoho dne by jí mohl utrhnout hlavu,

jestli udělá špatné rozhodnutí. Tak to přesně je. Je to drak. Draků je třeba se bát. V tomto směru jsou jako císaři.

Aufidius zabručel, zatímco Hyperia stála vedle něj a čekala. Naproti ní mávala Julia. Minuty ubíhaly, ale Hyperia nepanikařila. Nikdy předtím se žádného povolávání neúčastnila a věřila, že se vše vyřeší samo. Nezačala se bát, ani když Minerva rozevřela křídla a vznesla se do vzduchu. Julia natáhla krk, aby se podívala, ale Hyperiiina pozornost zůstala upřená na kameny.

Když však Minerva přistála na středové desce z obsidiánu, všechny svaly v Hyperiiině těle ztuhly. Minerva roztáhla křídla a upřela na Julii zřejmý pohled. Zdálo se, že říká: *Pojďme*. Hyperia se zachvěla hrůzou. Její sestra o umění války nic neví. Je druhorozená. Je příliš mladá. Nikdy se císařovnou nestane. Místo toho přijde řez.

Hyperia se vydala ke středovému kameni, zatímco Aufidius skřípal zuby. Julia vzlykala, když před ní Hyperia předstoupila.

„Prosím.“ Hyperia zněla chladně a rozumně.

Nevěděla, s kým mluví, ale ať už *to* bylo cokoli, věřila, že ji to slyší. „Došlo k omylu. Jsem Hyperia z rodu Volsciů, starší dítě rodu.“ Hyperia mluvila formálně, jednak proto, že to pro ni bylo přirozené, jednak proto, že kdyby to neudělala, mohla by podlehnout strachu. A císařovna nesmí dát najevo strach ani pochybnosti. Musí udělat, co je nutné. „Toto je mé právo na zkoušku. *Já* jsem uchazečkou o dračí trůn. Když odvoláte tohoto draka a vyberete mého, můžu přijít hned. Bez prodlení.“ Odmlčela se. „Kdybyste byli tak laskaví,“ pronesla neobratně. Císařovna o laskavosti neprosí.

Ještě však císařovnou nebyla a poprvé v životě se zdálo, že je toto postavení ohroženo.

Minerva stáhla ocas a ani se nepohnula. Hyperiiiny šaty začaly pod horkým sluncem ztrácet tvar. Docházel čas. Brzy bude muset Julia odejít. Kdyby její drak dorazil na zkoušku bez ní... došlo by k řezu automaticky.